

3.

Bland alla flickor på vår jord,
Den bästa är flickan i Sverges Nord,
En natteviolet i lunden;
Den doftar skönt, men lagom blott.
Har ej, som rosen, idnen sått,
Och blommar långa stunden.

4.

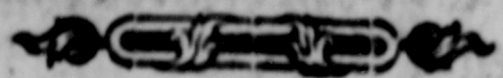
Bland alla hustrur på vår jord.
Den bästa är hustrun i Sverges Nord,
Så utantill som innan:
Hon skaffar hemma, god som gull,
Sin gryta och sin wagga full,
Och gör en hjälp af qvinnan.

5.

Bland alla seder på vår jord,
Den bästa är seden i Sverges Nord,
En sed af äkta slaget;
Frihet, tro och säd, och hyddans frid,
Och skämt och allvar i sin tid,
Och bågarn rundt kring laget.

6.

Za, lefve all den vida jord!
Den bästa för Swensken är Sverges Nord;
Han håller den i heder,
Och lemnar gerna grannen rätt
Allt wälja land och lefnadsfärd
Och byta tro och seder.

GS 298

W i s o r

till

S w e r i g e s ä r a :

- 1) Mitt Fosterland, jag älskar dig, m. m.
- 2) I granens skygd, m. m.
- 3) Bor jag på det höga fjäll, m. m.
- 4) Bland alla land på denna jord, m. m.

SENDERDEM,

tryckt i Ecksteinska Tryckeriet, 1824.

Mitt Fosterland, jag älskar dig
Mer än den hela jorden.
En ringa torfwa skänktes mig
Bland tallarna i Norden:
Men der, med hammar, nåt och plog,
Min arm mig aldrig än bedrog;
Ty rik är klippa, sjö och strand,
Uti mitt Fosterland.

2.

Mitt Fosterland, jag älskar dig
Och dina dötrars skara.
O! deras blåa ögon mig
För hjertats oskuld swara. —
Om deras tusande behag
Må andra sjunga — icke jag;
Men aldrig råcks. så trogen hand,
Som i mitt Fosterland.

3.

Mitt Fosterland, jag älskar dig
Och dina tappra kämpar.
Ur ögat stolthet möter mig,
Men ej som förolämpar. —
De klåda sig i landets jern
Till lagens stöd, till folkets wärn.
Mot fiender, som hafwets sand,
Står tryggt mitt fosterland.

4.

Mitt Fosterland, jag älskar dig,
Carl Johans stolta rike!
Snart intet land kan wisas mig,

— 3 —

I sällhet mer din like.
Kring honom ljuder ryktets dån
Som Snillet och som Segrens son:
Kring honom alla hjertans band
Knyts i mitt Fosterland.

5.

Mitt Fosterland, jag älskar dig
Mer än den hela jorden. —
En ringa torfwa skänktes mig
Bland tallarna i Norden:
Men, på min fria tröstel dröjd,
Jag sitter, lycklig och förndjd,
Och höjer blott en suck ibland
För Kung och Fosterland.

II.

I granens skydd
Jag skäddar ut från fiellet.
Sverige, min bygd!
Du står på gamla stället.
An, utaf ox och wimplar krönt,
Sänks du med dalar och sidar;
An, mera wildt och nordiskt skönt,
Höjs du med kullar och dar.

2.

Ej rankans stam
Bekläder dina tufwor;
Snyggt krypa fram
Wid jorden dina drufwor.

Fjetttrade armar, guldets skatt
Ur dina klippor ej tvinga:
Jernmalmen blott, i deras natt,
Mognar för bill och för klinga.

3.

Sins dock ett land,
För hvilket du ger vilka?
Rik är din strand,
Och dina stogar rika;
Frist är din luft, din himmel ljus
Med sina stjern-diamanter,
Och så högtidligt flodens brus,
Från dina gungande branter.

4.

Örn dina sålt,
Wälsignade och fria,
Gensluda sålt
Af stordarns sång och lå.
Stänka ej dina trefna bin
Blommornas nektar i hornet?
Gåser ej fröjd i björkens win,
Styrka i musten af hornet?

5.

Råmparnas mor!
Och du i wanmakt trånar!
Herrlig och stor,
Du dock af andra lånar!
Allvar i lynne, sparsam dräkt,
Enkla och tarfliga seder,

Glärdens födrakt och reslig släkt
För woro Gøthernas heder.

6.

Kraftfulla frid!
Då gillarne, i hudar,
Drogo till strid
För wallmarskladda brudar:
Då man sin wän med stolt het bjöd,
Både till bröllop och barnsöl,
Blott på en stänka hembrygdt mjöd
Eller ett frusande marsöl.

7.

O! Kom igen
Till Manhems fända bygder;
Kom till oss än
Med fädren glömda dygder.
Bjud våra anspråk och begär
Wid våra gränser sig sluta.
Wärtlighet Frodes guldqvarn är,
Umbära — konsten att njuta.

III.

Bor jag på det höga fjäll,
Mellan hvinande stormar och ewiga isar,
Lika glad och lika säll,
Mina berg och mitt öde jag prisar.
Skarp min vinter är och lång,
Men med rimfrost i håren och rosor på kinden.
Jag till hyddan styr min gång,

Och dit trängde ej sorgen och winden.
Der, wid spisens treffliga brand,
Sitter jag, med bågarn i hand,
Och, af drufwan redan varm,
Smälter bort wid min älskades barm.

2.

Bor jag i den låga dal,
Mellan fuggor och dimmor, dem Solen ej stingo-
rar;

Der, så obemärkt och sval,
Sig en blick mellan woldena slingrar;
Utan afund till den man,
Som står öfwer mig kungligt på glänsande höjden,
Är jag rikare än han,
Och en fribores Herre till fröjden.
Glömmre gerna werlden mitt namn,
Ty min werld får rum i min famn.
Kommer ingen till mig ned,
Har jag winet och flickan i fred.

3.

Bor jag wid den blanka sjö,
Der de simmande fiskarne dansa på grunden,
Der en liten wacker ö
Skjuter upp ur den mörkblåa runden;
Baggad i min lätta båt,
Jag till reswarne flyttar buteliernas torkar;
Om jag utombords blir wät,
Ännu mindre jag inombords torkar.
Lyckas fångsten, glädes jag så,
Blir jag utan, glädes jag ändå,

Ty min möda ej bedras,
När jag slantar på kykar och glas.

4.

Drifs jag till hwad strand som helst,
Blott jag ännu kan sjunga och älska och dricka,
Blott ur stormen jag mig fräls
Med min frihet, mitt win och min flicka:
Som mig Himlen gaf dertill
Att få bygga och bo i den herrliga Norden,
Jag min lott ej byta will
Med en endaste dödlig på jorden.
Lefwe Norden, fredlig och säll!
Lefwe sidar, dalar och fjäll!
Hwarje kärlig flickas skål,
Och en skål för hwar rykande bål.

IV.

Bland alla land på denna jord,
Det bästa är Norden, vår Swenska Nord
Så rik på himlens häfwor;
Der fins ej Söders öfwerflöd,
Men iern och karlar, malt och bröd,
Och flickor se'n Guds gåfwor!

2.

Bland alla språk på denna jord,
Det bästa är språket i Swerges Nord;
Det har sin stråfwa sida:
Men ordet aldrig brista kan,
Der hjertan tala med hwarann,
Som njuta eller lida.